

Պարույր Սևակ

Բարի ճանապարհ

Եթե աշխարհիս ճանապարհները

Լինեին միա՛յն միակողմանի՝

Լոկ գալո՛ւ համար,

Եվ ո՛չ գնալու...

Բայց բիլ երկնքի աստղագիր թղթին

Իր վայրկենական վարժ ձեռագրրով

Շանթն է վերստին ինքնաշարժ գրում՝

Ասես պետի պես ստորագրրում.

Ա՛յն պետի,

Որի մականունն է Կյանք, անունն՝ Անհրաժեշտ.

Դու մեկնե՛ս պիտի.

-Բարի ճանապարհի:

Տե՛ս,

Ծիր Կաթինը կարծես թե լինի մի ուղեփակոց

Մայրուղու վրա կողպ Տիեզերքի:

Բայց ամպերն ահա կծածկեն նրան,

Ու քեզ կթվա,

Թե ճանապարհը բացված է արդեն.

-Բարի ճանապարհի:

Պտղած ծառերը կկոցահարի անձրևը շուտով,

Բայց չի կարենա կոցածն իր ուտել.

Նա ընդամենը կտցով կկծի
 Ու ցած կզցի՝
 Այնքա՛ն են հասած:
 Նո՛ւյնքան հասած է միտքը մեկնումիդ.
 -Բարի ճանապարհ:
 Ծառերի վրա,
 Նրանց սաղարթի հովանու ներքո,
 Եվ թռչուններն են համագումարվել.
 Նո՛ւյնպես քննում են հարցը մեկնումի:
 Ու շուտով նրանք սուր եռանկյունով
 Պիտի չափչփեն երկինքն աննկար՝
 Քարտեզագրման բնագդով ծածուկ:
 Դո՛ւ էլ չես կարող և պիտի չվես.
 -Բարի ճանապարհ:
 Քեզ հասկանում եմ և լա՛վ հասկանում.
 Անհայտի կանչը վախեցնում է մեզ,
 Բայց անկարելի-անհնարին է այդ կանչը չանսալ
 Եվ չհետևել այդ ահեղ կանչին...
 Հասկանում եմ քեզ և լա՛վ հասկանում.
 Տարածությունը ձգում է այնպես,
 Ինչպես... անդունդը կամ վիհը,
 Հիշի՛ր,
 Ինչպես... անդո՛ւնդը կամ վի՛հը:
 Եվ դու
 Կարո՞ղ ես չափել խորքերը նրանց
 Գլխիվայր անկման քո թիռ-թռիչքով:
 Իսկ մենք մեխված ենք՝ ցուցանակի՛ պես՝
 Ապրելու տենչով մեխված ենք կյանքին:
 Հանե՞լ ես քեզնից այդ մեխերը դու...
 -Բարի ճանապարհ:

Մեր ծերությունը
Կարող է հանկարծ մեզ հարցնել մի օր.
«Իսկ որտե՞ղ, ասե՛ք,
Ինչպե՞ս երևաց,
Ինչո՞վ երևաց
Չահեկությունը ձեր ամենագոր»:
Գնո՞ւմ ես: Գնա՛:
Բայց խորհի՛ր նաև,
Թե քո ծերության անխուսափ հարցին
Դու ի՞նչ ես մի օր պատասխանելու:
Ասել-ասում են, թե լավ է այնտե՛ղ,
Որտեղ մենք չկանք:
Իսկ ես պնդում եմ, որ լավ է այնտե՛ղ,
Որտեղ չե՛նք կարող շլինել ու կա՛նք:
Դու ինձ կարող ես հիմա շլսել:
Եվ մի՛ էլ լսիր:
Գնա՛,
Որ ինքրդ նո՛ւյնը հասկանաս
Եվ հասկանալով նաև հասկացնես,
Որ աշխարհումըս ճշմարտությունը չի՛ հետագոտվում.
Ճշմարտությունը ապրրվո՛ւմ է լոկ:
-Բարի ճանապարհ:
Կյանքի վճռական բոլո՛ր պահերին
Միշտ էլ լռում են մի քանի րոպե:
Այդպես էլ՝ նաև ճանապարհելիս:
Եվ կարճ են խոսում ճանապարհելիս,
Նաև՝ հապշտապ:
Ահա թե ինչու
Հոգուս խորքերում ու լեզվիս վրա
Բազմակետերն են խոսքերին հաղթում,

Եվ ինչ-որ գեղուն բառեր են վխտում՝
«Իհարկե... սակայն... և այսուհանդերձ»...

Եվ, այսուհանդերձ, թերևս գուցե
-Բարի... վերադա՞րձ:

22.II.1964թ.

Երևան